

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/308/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225239
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212225239.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, proti odporkyni: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k.: 8C/160/2012-77 zo dňa 15.12.2014 a na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II, č.k.: 8C/160/2012-102 zo dňa 11.03.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporkyni sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom, č.k.: 8C/160/2012-77 zo dňa 15.12.2014 súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na prerušenie konania zamietol. Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok po právnej stránke odôvodnil podľa § 5 ods. 1, ods. 2, § 79 ods. 2, § 120 ods. 1 O. s. p. a podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, § 9 ods.2 cit. zákona účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, § 9 ods. 2 v znení účinnom od 01.01.2013 a tiež podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 19 ods.1, ods. 2, ods. 3 a § 27 ods. 1 cit. zákona a vecne tým, že navrhovateľka sa návrhom na začatie konania voči odporkyni domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd odporkyňu zaviazal na zaplatenie sumy 125,- eur titulom majetkovej škody a sumy 770,- eur titulom nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, a to na tom skutkovom základe, že navrhovateľka ako veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX písomným podaním navrhla súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný súd o udelenie poverenia, avšak súd nerozhodol o vydaní poverenia do 15 dní od doručenia žiadosti napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by svojou komplexnosťou mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Exekučný súd rozhodol až dňa 04.07.2011; k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonnej doby. Uvedené skutočnosti žiadala zistiť z exekučného spisu založeného pre exekučné

konanie vedené medzi navrhovateľkou ako oprávnenou a povinnou, T. U., o vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla nesplnením záväzku povinnej zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX 6317/2010). Postup exekučného súdu tak mala za nesprávny, v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Navrhovateľka si uplatnila jednak náhradu majetkovej škody ako náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to na správu pohľadávky prostredníctvom informačného systému sumu 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné údaje spojené s vyhotovením urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním stavu konania na súde 15,-eur; márne tak vynaložila sumu 125,- eur. Navrhovateľka si uplatnila tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to v súvislosti s porušením práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny úradný postup súdu bol podľa navrhovateľky dôsledkom nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá mala za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a tiež došlo k vyvolaniu rizík ako je zánik povinnej, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinnou a insolventnosť povinnej. Výšku nemajetkovej ujmy si navrhovateľka vyčíslila analogicky, vychádzajúc z nálezov Ústavného súdu SR, a to alikvótnym pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti súdu vo výške 770,- eur.

Odporkyňa žiadala návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietnuť. Namietala zmätočnosť podania navrhovateľky a nesplnenie procesných podmienok konania s tým, že v návrhu navrhovateľky nebola uvedená spisová značka exekučného konania, relevantné údaje či dátumy doručenia podaní na súd, dátumy kedy sa navrhovateľka dozvedela o vzniku škody; navrhovateľka tak nepriložila žiaden relevantný dôkaz k návrhu a celú dôkaznú povinnosť preniesla na súd napriek znášaniu dôkazného bremena. Z návrhu nemala zrejmy právny titul náhrady škody, a to nesprávny úradný postup z dôvodu prieťahov či nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom navrhovateľke tiež vytkla, že nepodnikla žiadne kroky na odstránenie neželaného stavu. Ďalej dôvodila, že nemožno predpokladať, že lehota 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje tiež na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Jedná sa o zložitý proces posudzovania žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Navrhovateľka tiež podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. nepreukázala podanie na sťažnosti na prieťahy či prešetrovanie vybavenie sťažnosti či iné relevantné rozhodnutie podľa cit. ustanovenia. Odporkyňa mala za to, že otázku porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať len Ústavný súd, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu (napr. I.ÚS 41/02), tiež s poukazom na § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ďalej poukázala na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR týkajúcu sa rozhodovacej činnosti o porušení čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00. Nakoľko zo skutkových okolností uvedených navrhovateľkou malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť v období pred marcom 2009, odporkyňa podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vzniesla námietku premlčania nároku navrhovateľky s tým, že premlčacia doba uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Nakoľko úspešnej odporkyni žiadne trovy nevznikli, ich náhradu jej nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie navrhovateľka. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 205 ods.2 písm. a/, c/ a f/ O. s. p. Súdu prvého stupňa vyčítala prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O. s. p., keď navrhovateľka riadne a včas požiadala z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázala priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovila, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu prvého stupňa malo dôjsť k degradácii zásady kontradiktórnosti konania,

keď navrhovateľka nemala možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporkyne, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Navrhovateľka ďalej opätovne poukázala na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľky a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľky je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľkou podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľka napadla aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľky na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľka tvrdila, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporkyňa vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd navrhovateľke umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľky na kontradiktórny súdny proces.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadrila.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľky bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľka v konaní nepreukázala splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Navrhovateľka v konaní relevantným spôsobom nepreukázala, že by jej v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany exekučného súdu vznikla skutočná škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že dôkazné bremeno preukázania výšky spôsobenej škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu pritom zaťažuje navrhovateľku, ktorá nemôže výšku škody v tom-ktorom konaní odvodzovať od paušálne určených administratívnych výdavkov. Rovnako navrhovateľka nepreukázala ani dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľky v tejto časti návrhom uplatneného nároku nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu ako uviedol súd prvého stupňa. Navrhovateľka ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia neodložil relevantnými dôkazmi.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Vo všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom

k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadisk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/122/2010). V danej veci navrhovateľka svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 15.12.2014, súdu prvého stupňa doručenu dňa 15.12.2014, odôvodnila porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadala zrušiť a konanie prerušiť až do konečného ústavne konformného rozhodnutia Ústavného súdu SR v otázke porušenia práva navrhovateľky na prerokovanie veci pred nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 10. 07. 2013, II. ÚS 392/2013-9 odpadol dôvod, pre ktorý navrhovateľka žiadala pojednávanie odročiť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľkou v priebehu konania bolo podľa § 16 ods. 1 O. s. p. rozhodnuté nadriadeným súdom, a to uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 10. 2012, č. k.: 4NcC/223/2012-22, ktorým nebol zákonný sudca, Mgr. Raul Pospíšil a ďalší v uznesení uvedení sudcovia Okresného súdu Bratislava, s výnimkou Marty Murgašovej, vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci a otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď pojednával v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p.

Rovnako neobstojí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces. Zo spisu je zrejmé, že právnomu zástupcovi navrhovateľky bolo spolu s predvolaním na pojednávanie riadne doručené aj poučenie podľa § 101 ods. 2 a 120 ods. 4 O. s. p. V tejto súvislosti odvolací súd okrajovo poukazuje aj na skutočnosť, že manudukačná (poučovacia) povinnosť zo strany súdu sa v zmysle ust. § 5 ods. 2 O. s. p. nevzťahuje na účastníka v konaní zastúpeného advokátom. Navrhovateľka, resp. jej právny zástupca si tak mala a musela byť vedomá následkov spojených so súdom neospravedlnenou neprítomnosťou na pojednávaní. Navyiac, odporkyňa sa predmetného pojednávania konaného dňa 05.02.2014 rovnako nezúčastnila. Bezdôvodnou neúčast'ou na pojednávaní, na ktoré bola navrhovateľka riadne a včas predvolaná, si sama navrhovateľka zmarila možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy.

Právne bezvýznamným je tak aj tvrdenie navrhovateľky, že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcela predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečila, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O. s. p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľka si túto povinnosť nesplnila, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázala a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložila a to aj napriek vedomosti o nariadenom termíne pojednávania. Súd prvého stupňa preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O. s. p. prihliadol iba na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Ako vecne správny odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. do času rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti navrhovateľky, predmetom ktorej malo byť rozhodnutie o porušení práva navrhovateľky na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Nakoľko ústavná sťažnosť navrhovateľky v danej veci bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ešte dňa 10. 07. 2013 (uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 10. 07. 2013, č. k. II. 392/2013-9), súd

prvého stupňa žiadosť navrhovateľky správne vyhodnotil ako bezpredmetnú. Odvolací súd len dodáva, že samotné podanie ústavnej sťažnosti účastníkom konania nezakladá ani obligatórnu, ani fakultatívnu prekážku konania podľa § 109 O. s. p. a otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmavať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (nie ústavný súd).

K argumentácii navrhovateľky namietajúcej rozhodnutie súdu o návrhu na prerušenie konania v konečnom, meritórnom rozhodnutí odvolací súd uvádza, že tento postup, ktorý zvolil súd prvého stupňa vzhľadom na zjavnú nedôvodnosť návrhu na prerušenie konania (hromadne a bezúspešne podávaného navrhovateľkou aj v iných veciach), je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania. Okrem procesnej ekonómie korešponduje uvedený postup aj požiadavke efektivity rozhodovania a úsiliu v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi konania stav právnej istoty, pri zachovaní práva druhého účastníka konania na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p., a v odvolacom konaní úspešnej odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnila.

Napadnutým uznesením, č.k.: 8C/160/2012-102 zo dňa 11.03.2015 súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,-eur a to podľa zákona č. 71/1992 Z. z., položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu okresného súdu podala navrhovateľka v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietala predovšetkým, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Ak aj bol súdny poplatok vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa uvedenej položky sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a teda z uvedenej definície spoplatneného úkonu vyplýva, že uvedený poplatok sa vzťahuje len na podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu teda nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Poukázala na odôvodnenie pozmeňujúceho a dopĺňujúceho návrhu poslancov k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, keď konkrétne zdôrazňuje, že „v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,- eur, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší“. Vzhľadom aj na toto stanovisko má navrhovateľka za to, že súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/39/2007 s tým, že použitie analógie legis je v prípade vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vylúčené. Súd je pri rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Odvolateľka navyše zdôraznila, s poukazom na ustanovenie § 18ca ZoSP, že za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012 a v danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zákona, ktorý vyššie uvedený súdny poplatok, resp. položku Sadzobníka súdnych poplatkov zaviedol. Na základe uvedených argumentov potom navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v zrušil.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie dôvodné.

Navrhovateľka v odôvodnení odvolania namietala predovšetkým nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia a uviedla, že pre absenciu dôvodov „skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže len hádať“. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a

ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ustanovenia § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že ustanovenie § 167 ods. 2 O.s.p. odkazuje na ustanovenia § 152 a nasl. O. s. p., z ktorých sa použijú iba tie náležitosti, ktoré sú primerané forme uznesenia, pokiaľ zákon nemá osobitné ustanovenie. Primeranosť vyplýva z účelu toho - ktorého konkrétneho uznesenia. V preskúmvanej veci je napadnutým rozhodnutím uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku. Nie je možné súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Je potrebné vychádzať z obsahu a celého kontextu uznesenia - odôvodnenie rozhodnutia je obsiahnuté v texte uznesenia, pričom nie je vadou, že text nie je svojou formou rozčlenený tak, že odôvodnenie sa nachádza v samostatnej časti pod označením „Odôvodnenie“. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje odôvodnenie, ktoré je primerané účelu, pre ktorý bolo vydané - obsahom odôvodnenia je konštatovanie, že sa jedná o súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku v konkrétnej veci vednej pod sp. zn.: 8C/160/2012 a je uvedená položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej sa poplatok vyberá. Z obsahu napadnutého uznesenia preto navrhovateľke musí byť zrejmé, z akého dôvodu bolo napadnuté uznesenie vydané, sama navrhovateľka tento dôvod napokon vo svojom odvolaní identifikovala.

Odvolací súd preto považuje uznesenie za obsahovo dostatočne určité a preskúmateľné.

Ďalšou odvolacou námietkou navrhovateľky bola namietaná skutočnosť, že za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom nie je stanovená poplatková povinnosť, nakoľko spoplatnené je len samotné podanie žaloby. Podľa § 2 ods. 4 vety prvej zákona č. 71/1992 Zb. (Zákona o súdnych poplatkoch), v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov účinného od 01.10.2012, t. j. v čase podania odvolania, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur. Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Súdny poplatok sa platí aj za odvolanie proti rozhodnutiu súdu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Ak odvolanie podá navrhovateľ i odporca, platí každý z nich poplatok podľa ceny predmetu svojho odvolania.

Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotnú žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony vrátane podaného odvolania. Ak aj navrhovateľka poukazuje na odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov, je nutné uviesť, že uvedené odôvodnenie sa vzťahuje najmä na zdôvodnenie „paušálnosti“ súdneho poplatku pre tieto žaloby vo výške 20,- eur práve z dôvodu zlepšenia prístupu k spravodlivosti v týchto veciach, teda, aby sa uvedený súdny poplatok nevyberal podľa percentuálnej sadzby v zmysle položky č. 1, ale práve ako poplatok paušálny. Z uvedeného nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie žaloby tak, ako na to poukazuje žalobca v odvolaní. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, nakoľko aj v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, na ktoré, okrem iného, v odvolaní navrhovateľka poukazuje, ide o súdne konania, resp. poplatky, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú. V konkrétnej veci však o takýto prípad nejde, nakoľko konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Argumentácia navrhovateľky v odvolaní preto nie je úplná a je zjavne účelová s cieľom dosiahnuť neplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Nesprávna je aj argumentácia odvolateľky, že odvolacie konanie v danej veci nezačalo až podaním odvolania zo strany navrhovateľky, vo vzťahu ku ktorému zaplatenie súdneho poplatku prináleží a žaloba vo veci samej bola podaná pred 01.10.2012, teda pred účinnosťou zákona č. 286/2012, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 8 Sžf/37/2010 zo dňa 04.08.2011 „tak, ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Zákon č. 286/2012 Z. z. zaviedol do Zákona o súdnych poplatkoch aj prechodné ustanovenie účinné od 01.10.2012, a to § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Súd prvého stupňa sa správal pri vyrubení súdneho poplatku za konanie o odvolaní položkou sadzobníka súdnych poplatkov č. 7a (ako prílohy k Zákonu o súdnych poplatkoch) účinnou v čase vzniku poplatkovej povinnosti, teda podaním odvolania a dôvodne prihliadal na poznámku č.3 k položke č.1 Sadzobníka súdnych poplatkov, § 5 ods. 1 písm. a/ ako aj ustanovenie § 17 ods. 2 a § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Ani námietka navrhovateľky, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis je irelevantné, nakoľko v danom prípade k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo.

Odvolací súd poznamenáva, že totožný právny názor vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 340/2014-8 zo dňa 19. júna 2014 v skutkovo a právne obdobnej veci. Ústavný súd v predmetnom náleze konštatuje, že krajské sudy sa v napadnutých uzneseniach zaoberali a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadali so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa (POHOTOVOSTĚ), ktorý namietal vznik poplatkovej povinnosti podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov v súdnom konaní za iný procesný úkon, ako len samotné podanie žaloby. Napadnuté uznesenia krajských súdov nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov). Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieťa, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.